

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku A. Sp. z o.o. z siedzibą w W. obecnie E. Spółki z o.o. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.

z udziałem zainteresowanego S. P.

o wydanie zaświadczenia w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z
dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 26 lutego 2015 r. oddalił apelację skarżącej spółki z o.o. A. w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 6 maja 2014 r., który oddalił jej odwołanie od decyzji pozwanego z 11 września 2013 r., odmawiającej wydania zaświadczenia A1 potwierdzającego, że zainteresowany S.P. w okresie pracy we Francji podlegał polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych od 20 listopada do 15 grudnia 2012 r. Skarżąca jest agencją pracy tymczasowej. Zatrudniła zainteresowanego do pracy we Francji pod kierownictwem pracodawcy użytkownika. Zainteresowany od 1 lutego 2012 r. nie podlegał ubezpieczeniom społecznym ani ubezpieczeniu zdrowotnemu w Polsce. Sąd Okręgowy decyzję pozwanego uznał za prawidłową, gdyż zainteresowany bezpośrednio przed podjęciem zatrudnienia za granicą nie podlegał

ubezpieceniom społecznym w kraju. Sąd Apelacyjny podzielił to rozstrzygnięcie, gdyż nie była spełniona przesłanka podlegania polskiemu ubezpieczeniu z art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/09 z 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 w związku z art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 przez niezastosowanie wskutek nieprawidłowej wykładni przesłanki bezpośredniego podlegania przez pracownika przed oddelegowaniem ustawodawstwu państwa, w którym pracodawca ma siedzibę i przyjęcie, iż zainteresowany nie podlegał bezpośrednio przed oddelegowaniem polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne, dotyczące wykładni pojęcia „podleganie ustawodawstwu Państwa Członkowskiego” i wskazania przesłanek koniecznych do spełnienia tego wymogu, a w szczególności odpowiedzi na pytanie czy wymóg ten zostaje spełniony przez osobę, która pomimo przerwy w zgłoszeniu do ubezpieczenia cały czas przebywała na terenie Polski i nie podlegała ustawodawstwu innego kraju oraz ustalenia wzajemnej relacji pojęć „podleganie ustawodawstwu” i „podlegania ubezpieczeniu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołuje się do istotnego zagadnienia prawnego, które nie ma już takiej rangi z tego powodu, że Sąd Najwyższy rozpoznał już podobne sprawy z wniosku spółki z o.o. W. w W. i jednoznacznie (wyraźnie) odpowiedział na kwestię sformułowaną w zagadnieniu. Przedstawione obecnie zagadnienie prawne ma tożsamą treść. Chodzi o sprawy zakończone wyrokami z 6 sierpnia 2013 r., II UK 116/13, z 2 października 2013 r., II UK 170/13, z 6 sierpnia 2014 r., II UK 31/14. Wskazano wówczas, że wykładnia skarżącej spółki jest błędna. Nieuprawniona jest przede wszystkim teza, że spełnia

się podleganie polskiemu ubezpieczeniu społecznemu już tylko, gdy zainteresowany nie podlega przepisom ubezpieczeniowym żadnego innego państwa. Zaznaczyć należy, że podleganie ustawodawstwu to posiadanie tytułu do ubezpieczenia w państwie członkowskim przed delegowaniem. Tym samym, przesłanką pozostania w polskim systemie ubezpieczeń społecznych przez osobę zatrudnioną przez polskiego pracodawcę w celu oddelegowania jej do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, określoną jako „podleganie bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma pracodawca”, jest posiadanie przez pracownika statusu ubezpieczonego w Polsce w okresie poprzedzającym delegowanie (art. 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/09 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) Nr 883/04 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U. UE L Nr 284, s. 1 ze zm.).

Ujmując syntetycznie, to wniosek o przyjęcie obecnej skargi do rozpoznania odwołuje się do takiej samej argumentacji jak w poprzednich sprawach, które spotkały się już z odpowiedzią Sądu Najwyższego. Skargi kasacyjne zatrudniającej (delegującej) spółki zostały oddalone (sprawy II UK 116/13 i II UK 170/13) albo uwzględniono przeciwną skargę organu rentowego (sprawa II UK 31/14). Sąd Najwyższy z tych samych przyczyn odmówił też przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych skarżącej spółki z o.o. A. w W. (postanowienia z 27 sierpnia 2013 r., II UK 160/13; z 20 maja 2015 r., II UK 395/14, z 25 sierpnia 2015 r., II UK 41/15). Uprawnione jest więc stwierdzenie, że wobec zgodnej wykładni przyjmowanej przez poszczególne składy Sądu Najwyższego w takich samych sprawach, zagadnienie sformułowane wniosku nie wykracza już poza zwykłą wykładnię i zastosowanie prawa.

Tezy w sprawach II UK 116/13 i II UK 170/13 są następujące:

Dla uznania, że konkretna osoba podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego w rozumieniu art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/04 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE Polskie wydanie specjalne Rozdział 05, Tom 05, s. 72 ze zm.) oraz art. 14 ust. 1 rozporządzenia

Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/09 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) Nr 883/04 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE L Nr 284, s. 1 ze zm.), wymagane jest podleganie przez tę osobę ubezpieczeniu społecznemu na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) lub ubezpieczeniu zdrowotnemu na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.).

Przesłanką pozostania w polskim systemie ubezpieczeń społecznych przez osobę zatrudnioną przez polskiego pracodawcę w celu oddelegowania jej do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, określoną jako podleganie bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma pracodawca, jest posiadanie przez pracownika statusu ubezpieczonego w Polsce w okresie poprzedzającym delegowanie (art. 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/09 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) Nr 883/04 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U.UE L Nr 284, s. 1 ze zm.).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.